І десь надійшло на останку
Холодне і темне: прощай!
Минаю будинок Держбанку,
Мене обминає одчай.

Даремне змагання — схилиться.
Впевнять: помилилася ти.
Замріяне слово, мов птицю,
Спіймали в повітрі дроти.
Нікуди не може летіти
Примара сліпої журби, —
Сміється і сонце, і вітер,
І голос залізний доби.

1924. ПРОСТІР (вірші). Київ, 1925.